

דברי הכפר

תזכין ציננים

- * מה נשמע / ענף
- * מכל טוב / המערכת
- * בריטים עליה כפר הנשיא / אנגליה
- * הענו לבין עצמנו / ארץ
- * מסתית הבירה / אונגריה
- * רק לעברים / שרבי
- * מכתה מחזקים / דיעה
- * לאחר מעשה / שרון
- * פועלות / המערכת

מס' 661
ט בא"ר תשי"ח
25 באפריל 1980
כפר-קנא

חנה נשבע

השבוע, לא קל היה למצוא חדשות או אפילו רכילות פיקנטית שיעלו על חשיבותו של היום הגדול והחשוב שלנו, ה"ה". הוא יום העצמאות. הוא היה מוקד השבוע, כמובן, וכך צריך להיות.

אישית, נהנתי מאד אף על פי שפחדתי שאלק ישבור את אפו שוב במהלך משחק הרוגבי, אך הוא שמר פרופיל נמוך ויצא בשלום. לא כך היה עם ויקטור שהספיק להפגע בכתפו.

החלמה מהירה, ויקטור ודע לך שרוגבי לא כדורגל - אמריקאי!
כל הכבוד להלרי אפטרות ששיחקה כדורגל, לובשת שמלת מקסי שהכניסה בלי בעיות לתוך התחתונים. ואם זה לא היה מספיק, היא עודדה את נבחרת משיכת היגל של הפרויקט על ידי צעקות וקריאות אל יופי, העונג הרציני ביותר ביותר בכפר הנשיא.

אני לא זוכרת מי ניצח אבל היה נורא מהנה.
בסוף הב"מים (בני המשק) נצחו (כמובן)
איזה שרירים! איזה ארגון! איזה כח!
איזה יפים! איזה ברנשים! איזה גברים!
רגע, התעלפתי.

וזה מזכיר לי, אם מדברים על ב"מים,
כן קרה דבר השבוע חוץ מ"ה" העצמאות.
אורי חייט, ארז בילגורי, יפעת קורנבלט
ונמרוד פלמה נכנסו לדירתם החדשה
(והראשונה בחייהם) בשעה טובה.
אך אומרים שכבר מבקשים שיפוצים
בגון: סיר לילה משיש במקום פלסטיק
בקבוקי בירה במקום חלב, ארגזי חול
אישיים לכל אחד, עגלות עם מנוע
מיטה כפולה, ועוד, ועוד....
בחי! בני המשק האילור!

לבנים היה כיף לא נורמלי השבוע. הם יצאו לטיול מוצלח למחנה הצבאי
"שפיפון" הנמצא כמעט בגינה של דוד דבולט על יד שיה התעופה.
קבלו את הילדים מאוד יפה, הראו להם כל מיני דברים מעניינים כולל אוהל
המרפאה שהתרשמו ממנו מאד - במיוחד מהפרגית השחור המחלק את האהל ל-
"חדרים". לא הבינו למה, אך ספרו שהחיללים מתלוננים שיש רופא והם מעדיפים
רופאה!
עלו לנגמ"שים ושחו ארוחה עשר בחדר האוכל של החיילים. חזרו הביתה במשאית
צבאית וכולם הסכימו שהטיול היה מוצלח מאוד.

מילואים?
כמה יצאו - כל הגנרלים שלנו פלוס מקס מ' וחזרו כולם פלוס מקס מ',
עד כה נשאר רק לן, ג'רי ויוסי אך לא לדאוג גם הם אמורים להיות בבית
עד יציאתו לאור של עלון זה.

המשך...

המשך "מה נשמע"

כיתח ארבבל יצאה לטיול שנתי השבוע לאזור הגליל המערבי.

ולבסוף, יש רק לקוות שמי שאכל את חבילת הוופלות במרכולית והשאיר את הניר הריק על המדף, קבל כאב בטן וכאב מצפון חזק.
וכנ"ל למי שלקח את הדלי הצהוב שלי - לבריארת.

שבת שלום
עדנה

אנו

נישואין

2.5 אירית ומשה בן-חיים

אנו

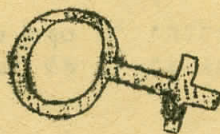
ימי הולדת

27.4	גב' ג' יין אנגלסברג
28.4	יונתן סטיל
29.4	אורית כהנא
	ג'נט פרימוסט
30.4	כרמית שוורצמן
2.5	זאב ניצן
	דוד ארנברג
3.5	פנינה ויסבורט
	רותי בן-אברהם

מה עשו חמש נשים "משוחררות" על כביש קרית שמונה - ראש פינה ב-23.20 בלילה ביום ג'?

חשובה: החליפו גלגל.
שאלה: איך היה?
חשובה: לגמרי לא רע, קצת מאמץ אך כל העסק נגמר אחרי כ-15 דקות.
שאלה: איך אתה מרגיש אחרי הטיפולים?
חשובה: אהה... פרטים נוספים אצלי.

מכונית המועצה מס' X X
(ברשות הזמנית של אבי
בשימוש המקלה).

בריטים עליך כפר הנשיא

כפי שנמסר בזמנו, הסכמנו לארח בכפר הנשיא בל"ג בעמר כנס לכבוד 30 שנים לקיום המשרד הישראלי של הפדרציה הציונית הבריטית. אחרי דיונים במזכירות הוחלט על שמחה כפולה - כלומר לשלב באירוע הנ"ל גם את חנוכת "שכונת החרמון" בנוכחות מר אדורד זיף. ברצוננו לעדכן אתכם לגבי מהלך האירועים באותו יום, יום א' 4 במאי.

למעשה מתחלק היום לשני אירועים נפרדים, כשחלק מהאורחים יהיו משותפים לשניהם.

א) חנוכת השכונה

ב-11.00 תגיע קרוצה של כ-40 נכבדים, כולל מר זיף, וסדי קולק לטכס קצר בשכונת החרמון, אחרי הטכס מוזמנים האנשים לארוחת צהריים חגיגית במועדון.

ב) 30 שנים לפדרציה

בשעה 14.00 יגיעו המוזמנים לחלק זה של היום וזה **כולל** כמובן כל אוכלוסית כפר הנשיא.

הבאים ממרחקים יתכבדו קודם בכבוד קל וב-14.30 בערך תפתח התוכנית, הכוללת נאומים (מצטער, אבל אין מנוס!) והופעות אמנותיות מעמיעד, בית העמק לביא וכפר הנשיא.

סיום משוער בשעה 17.00 עם כיבוד קל לכל הקהל.

המספר המשוער של אורחים מבחוץ - 400.

במשך השבוע נפנה למספר חברים לבקש את עזרתם ביום הכנס, ובמיוחד אנחנו מחפשים חברים המעוניינים לטפל באח"מים שיגיעו בכמויות לא מבוטלות, כל מי שמעוניין בצד זה של האירוע מתבקש לפנות אלי. בסך הכל אני בטוחה שכולם יתנו יד לחרם להצלחת המבצע.

אנבה

הודעה

בעקבות עליה במחירו הדלק אנו נאלצים להעלות את המחיר לשימוש במכוניתתלחבר ל 4.25 ל"י לק"מ בהתאם.

ועדת תחבורה.

פטירות

רוי קפלן
י"ב אייר תשל"ח

נינה אשתמוע
י"ג אייר תש"ט

בנינו לבין עצמנו

מיגון... יום זכרון לחללי צה"ל

הסעתי את גברת בלטר לבית הקרבות הצבאי בראש פינה. היא, אימו של אותו איש מה"ל - יונתן - שנהרג בקרבות תש"ח-תש"ט, מגיעה אלינו פעמיים בשנה לבקר את קברו של בנה שנפל בהיותו בן 20. יחד איתה נכנסתי לבית הקרבות ומצאתי את כל עם ישראל מבכה את בניו. רק כמה עשרות מטרים מהכביש הראשי אבל אין שומעים את שאון המכוניות. בין העצים הכל שקט מלבד ציוץ הצפורים. בו בזמן שגברת בלטר הלכה לקבר בנה להניח בו זר פרחים הלכתי אני לתפוש את הקבר של איש גרעין. המיסדים של קבוצתנו - ליאון לייטמן שנפל אף הוא במלחמת הקוממיות כשהיה בן עשרים וחמש. טקס שקט: "אל מלא רחמים", אב שכול אומר "קדיש", מישורא מן הכנסת אומר דברים שיש בהם טעם, שתי יריות של משמר צנחנים והנחת זרים. ילדי בית ספר מראש פינה הולכים עם מחנכת צעירה להניח פרחים על כמה קברים. אני מהרהר: חשוב שילדים יגיעו גם הנה... פניהם הצעירות מבטחים המשך והקברים המטופחים בסדרם המוות של מסדר לוחמים אחרון מסמל נצח נצחים...

ליאון זה ואני היינו יחד בהכשרה כחצי שנה לפני שצווי הגיוס של מלחמת העולם השנייה הפרידו בנינו וגם בנינו לבין הכית החם של חברת צעירים בהכשרה. היינו קרובים מאד בתקופה זו ובשעות הקטנות של הלילה התוודנו זה בפני זה על אהבות וחקורות ותוכניות. במשך כל ימי המלחמה היה נווט באחד המטוסים המפציצים של האויריה הבריטית. את מותו מצא דווקא בארץ היעודה בהתרסק מטוס בנגב... אישה זקנה בוכה ליד קבר בנה ואיש אינו מנחם אותה. כל אחד עם העצב שלו. עינינו נופלות על לוח המונח על קבר "אלברט, בנם של ארנסט ופורטונה... עלה בתש"ט מטוניסיה... נהרג בתש"ט והוא בן 19". כמה הספיקו לראות וכמה הספיקו לשעור מן המקום החדש מן הארץ הזאת?

אנחנו נוסעים הביתה והאישה הזקנה אומרת לי: "אמשיך לבקר כאן פעמיים בשנה כל עוד רוחי בי..."
ואחרי זה מי יזכר ומי יבקר?

לשמחה... יום העצמאות תש"ס

אם כתבה בתוכנית "כמעט חצות" של ליל יום העצמאות היא עדות מהימנה אזי לפחות בירושליים, עיר הבירה, הסתובבו ההמונים באפס מעשה בלא שמחה ובלא הרגשת הג. אצלנו היה המצב אחר: ארוחה משותפת שהקדימו אותה שירה וקריאה (חבל רק שפה ושם לא התאפקו חברים ומיד התחילו לאכל כאילו שירה בציבור ומעט פרקי קריאה אינם ענינם) ובסופה גם שירים שאהבנו; שירה סביב למדורה שהיתה נחמדה ואז לכל מי שחפץ בהם, ריקודים מסגנויות שונים עד שאזל הכח.

המשך...

ביום החג לונה פארק לילדים ויום ספורט עממי. איך לי מילים בשבחים של ג'קי, עודד ואורי א' שעמלו קשה כדי להבטיח שיהיה טוב. וכמובן ההענות והספונטניות וההומור והמתח שבתחרויות שלא הספקנו לסיים את חצין כלם מוכיחים למי שעינים בראשו מהו הקבוץ ומהם חיי חברה. כמה תמונות בולטות מאותו יום ספורט.

* כדורגל נשים: הילרי א' מגינה בעלת בעיטה אדירה, שרי היתה ספק חלוצה ספק מגינה, ספק שוערת, אבל ומיד מתפרצת (טמפרמינט!!). גם אליסון לא חסרה בעיטה ויש לה סממני כדור. (אילן כדאי לקחת שיעורים)

* כדורגל גברים: לבני גולדברג יש עדיין ראש...

* משיכת חבל: קבוצת הפרויקט נלחמה כאריות. יופי כמעט איבד את המכנסיים במאמץ על אנושי. זה מה שנקרא "לחת את הכל למען המטרה". הבנים בנבחרת "קבוץ מאוחד" משכו כמו צוות מאומן היטב. לא האמנתי שיקחו את קבוצת המתנדבים ששם המשקל הממוצע היה חצי טון.

* ראגבי (חשבתי ששהעונה נגמרה): ה"מלאכים של ג'ומי" בחלבושת הלבנה מול ה"אלסטרים" או "הטרוריסטים של מקס חייט". נבחרת חוקית של חמישה עשר שחקנים מול שמונה-עשר - עשרים - עשרים ושניים מוכי "אמוק" שסיסמתם "לא יעברו".

בין האלסטרים בלטו כמה פרצופים מוכרים - אלק (בלי מקטרת) לן וינטרוב, וג'יסון, ג'וני הרמץ תפס כדורים כמו עופות בורחות, יואב רץ עם הכדור כאילו הוא מסתער על הבליסטסה במהפכה הצרפתית ובוב ר' נראה כמו אחד מנביאי הזעם. כל הסבר של אד משיח לא הובן לאספסוף בחולצות צבעי-הקשת שכל רצונם היה "תן לנו לרצוח אותם". אפילו מזג האויר הפך ליפה.

אריק

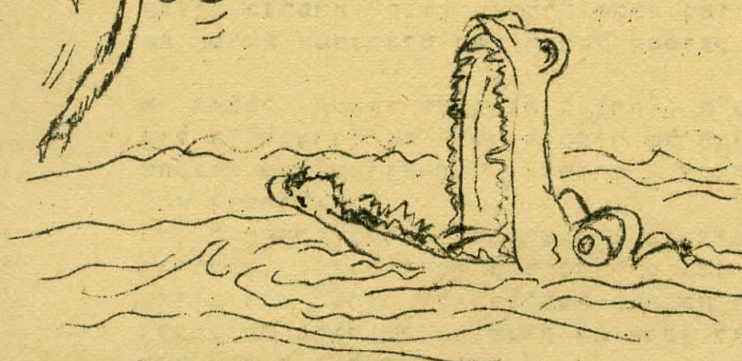

חבתה ובירה

מתעללת עליה ואינן באינרת העצים!

* לאחר שהות של מספר ימים במשקנו הקטן והחמוד הצלחתי לאסוף מספיק חומר למלא כמה שורות במדור הצעיר הזה. אז אתחיל בסרט של לפני שבוע "סרזון בורח" איזה מחת, איזה נוף (אולפן בהוליווד) איזה מבצעים, פשוט מהנה. דרך אגב, שמתם לב שאין לסרזון שערות בית השחי! חוץ מזה אני לא מאמין שהוא ניצח את החנין.

* לגילה וציון - הלא הוא ציון לבית גילה כנאמר בכחוכים: "מציון תצא גילה ודבר..." עניתם למכתב של שרון באופן ישיר אליה, לכן רציתי שתדעו ששרון יצגה לא רק את עצמה, אלא גם אותי, ורבים מחברי שהודו איתה. נאמר בספר השיאים של ג'ניס כרך א' עמוד 12 פסוק ראשון: "תשובת שרון-בת-יהודיה כקול רבים מבני הדרורים אשר שוכנים בהרי כנען".

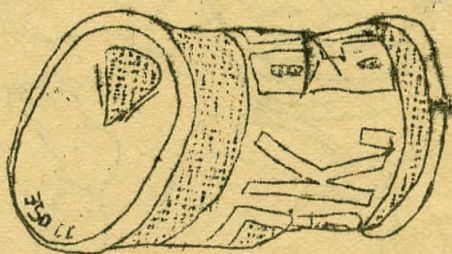
בבקשה מכם לא לקחת ללב הרי כבר נאמר איפשהו שבסך - הכל עשינו יחד קקי באותו סיר, לא כן?

* ודאי שמתם לב לדגלים היפים שתלינו בכניסה לקבוץ. רק רציתי שתדעו שכל מי שחושב שהם עקומים ידע שזה לא נכון, כי אתם ידידי האזרחים, הולכים באלכסון!!

* השבוע בקש ממני נורמן לבוא לשחק במשחק רוגבי וכשעניתי בשלילה ישר צעק לעברי פחדן או שאולי בעצם שמעתי הכס? בכל אופן נפתחה בבי"ח צפת מחלקה מיוחדת לשחקני ליגה הרוגבי בהנהלת דר' רוג'ר רוגבסקי. ברגע זה קבלתי הודעה שלפוניה שהפצינט הראשון של המחלקה זה ברוך בן-רשף (מהירות לוע: 1,000 מטר בשניה).

* חגיגות יום העצמאות היו על הכיפק. הוונדו היה פשוט נפלא וכמו שאמר בגין: "מי שלא ראה שמחת ילדים לא יודע שמחה מהי".

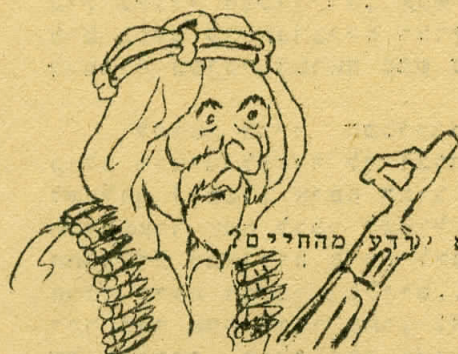
המשך...

על איוות הערב בחג (יום א'): תפוחי אדמה יבשים, בשר יבש, לחמניות יבשות, התוצאה: גרון טחוס ועצירות זמנית. הצעות יעול: ליד כל צלחת בין המזלג והכף, חוטר 16-17 חד-פעמי.

* אסיים בשיר קטן שכתבתי שעלה לי בראש:

שיר לחדד

להתראות נקסט וויק

אורז.

מיג'ור חדד - באישתו בגד
לבש מדים - והרצה לחיילים
הוראות חובה - לגורזרי עם כומתה
בחייל אירי הכתנה - את ההדק מחצת
ואז בחקירה - תענה בבטחה
הוא במחבל חשד - חוץ מהבירה ביד
זה אמנם נראה לו קצת מוזר אבל מה הוא
סך הכל הוא בן שש עשרה.

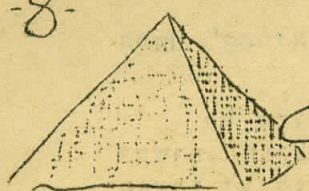

רץ לגברים

1. אחרי השמוש בשרותים הציבוריים נא להזרים את המים, (הסיבה מוכנת?)
2. נא לכבות את הסיגריות לפני הכניסה לשרותים, ולא לזרוק את בדלי הסיגריות בכל מיני מקומות ומחבואים.

באהבה

שרה ד.

מכתב

מכתב

ברגע של חולשה וקצת באיחור אני כותבת לכם על מצריים.
נחתנו בשדה-תעופה קהיר, אך את ההלם הראשון חטפנו בקהיר עצמה, עיר עצומה
אך קורסת תחת 10 מיליון תושביה. אם תוכלו לתאר לכם את הדחיסות של יום
ראשון בחל אביב ותכפילו את הדחיסות תוכלו לקבל תמונה פחות או יותר מהימנה.
של קהיר. כל דבר עם גלגלים שיש לו צפצפה מצפצף, אנשים חוצים את הרחוב
בין גלגלי המכוניות, אנשים נוהגים כמסורפים ובגשם הראשון המתמלאים הרחובות
מים כמעט עד הברכיים וכוץ טובעני.
לכפרית כמוני המראה ממש מדכא.

לעומת העיר המכוערת, האנשים בה הם נדיבים, ידיבים ורוב גוויים.
כולם רוצים לעזור לך ובדרך כלל גם אם הם לא יודעים את התשובה הנכונה
לשאלתך (למשל: איפה רחוב זה וזה) הם יתנו לך תשובה כל שהיא...
מהר מאוד אתה לומד לשאול יותר מאדם אחד או שניים את אותה השאלה ואם
התשובות כתאימות תוכל להניח שקבלת את התשובה הנכונה. למדנו חוכמה זו אחרי
הרבה זיעה וכאבי רגליים...
דבר שני אתה לומד מהר, זה להאמין לכל הסיפורים על הדימיון המזרחי הפורה
של הערבים. מצרי אחד שפגשנו סיפר לנו על אביו שעובד בשרות הממשלה ועל
אימו הדוקטור ועל המכונית של אביו שתקח אותנו לאן שנרצה. כשהגענו לביתו
גילינו שאביו הוא שוטר בפנסיה, אימו מיילדת ומכונית אין להם. זו דוגמא
אחת מיני רבות שנקרו לנו במצריים.

כשסיפרתי שהמצרים הם ידידותיים לא צחקתי.
ביום השני להיותנו בקהיר היו לנו הרבה ידידים. שניים מהם היו סטודנטים
לביולוגיה באוניברסיטה של קהיר. הם הזמינו אותנו יום אחד לבקר אצלם.
הגענו לאוניברסיטה והובילו אותנו למעבדה שם חיכו לנו ידידינו. במעבדה
נוכח, נוסף להם, גם *de/c* דוקטור לביולוגיה (בזינוך גבוה במצריים
יש שיויון זכויות - גם בלימוד וגם בקידום) שני סטודנטים אחרים ופרופסור
אחד לביולוגיה.
נכנסנו איתם לשיחה על ישראל, מצריים ואיסלם בכלל. אגב, כל מי ששמע שאני
מישראל שמח ובהחלט הראה שביעות רצון מהסכם השלום. כל אחד מהנוכחים
בחדר חמך בהסכם השלום וחשב שהיא הוגנת חוץ מהפרופסור,
הפרופסור הזה הוא מקרה מיוחד. הוא סיפר לנו שברצונו לעזוב את האוניברסיטה
ולקדיש את חייו לאיסלם. הוא חשב שההסכם בנינו ובינם אינו הוגן ועלינו
להחזיר למצריים את כל הארץ, לא רק את השטחים הכבושים, כולם הסכימו איתו
שחומני הוא מנהיג האיסלם וכל מעשיו באיראן הם טובים. המעורר צמרמורת
ביותר היה לשמוע את כולם (אינטליגנטים אחד, אחד) מכריזים שהם מוכנים למות
מחר למען ה"ג'יהאד" - מלחמת הקודש המוסלמית האמורה להפוך את העולם לעולם
מוסלמי.

אדם ששומע את זה חושב - אם האינטלגנציה של העם פנטית עד כדי כך איך
מתנהג וחושב האדם הפשוט במצריים. כמובן שקשה להסיק מסקנות מקבוצה אחת,
אך הם הדגישו לנו שהם חלק מהרבה.

המשך...

החלטנו שלאחר הפירמידות (מרשימות כמו בסיפורים) אנחנו מוכרחים לצאת מהעיר לכפר.

כשיצאנו מהעיר והתחלנו להדרים גילינו דבר מוזר, ככל שהתקרבו לגבול הסודני, פחות ופחות אנשים ידעו, הבינו או שמעו על הסכם השלום בנינו ובין המצרים. מצריים היא ארץ ענקית והאיכרים המצרים הם עניים ומלאי בעיות משלהם שמקום רחוק כמו ישראל בכלל לא נכנס לשיחה. הם לא קוראים עיתונים ובדרך כלל רק המשפחות שאיבדו את יקיריהם יכולות לספר לנו על המלחמה הרחוקה ב-73. כמובן, ככל שאתה מתקרב לסודן אתה נחקל באנשים ממוצא נובי, לנובים יש בעיות משלהם. לנובים היתה פעם ארץ, אך בין המצרים והסודנים הם אבדו את אדמתם (נשמע לכם מוכר?) כיום אתה יכול לפגוש הרבה נובים הגאים במוצאם והרוצים ארץ משלהם,

פעם שאתה יוצא מקהיר - מצריים היא ארץ יפופיה. הקונטרס העצום בין הנילוס הירוק, הכפרים הפזורים לצודיו והמדבר הצהוב, המתחיל מטרים ספורים מהנילוס, הוא עצום.

מכיוון שהתיירות במצריים רבה, המצרים למדו מהר מאד (בעיקר הילדים) לבקש בקשיש - נדבה. כל דבר ממסטיק לדולרים. רובם עושים זאת לא מתוך הכרח, אלא מתוך הרגל, דרך חיים. לכל מקום בו חלך ואפילו זה כפר נידח יתרוצצו סביבך 20 ילדים עם ידיים מושטות. מהר מאד למדנו להושיט להם את ידינו בבקשה נדבה לפנייהם דבר שמביך אותם, או מצחיק אותם, אך החשוב ביותר מסלק מעליך אותם מתוך מחשבה שאנחנו כנראה מין סוג של תיירים "משוגעים".

השיטה עליה עובדת מצריים וכנראה הסיבה לנכשלות שלה, היא שיטת ה-I.B.M. כלומר: אינשללה (בעזרת האל) בוקרה (מחר) מאליש (אין דבר). הדבר מושרש בס עד כדי כך שהמהנדס האמריקאי היה צריך ליבא את פועליו ועוזריו מארה"ב כדי לעשות את העבודה של בנית פרויקטים. האמריקאי פשוט התיאש מהפועל המצרי העובד לאט ואינו מהימן. ממה שיכולתי לראות, מצריים יכולה ללמד הרבה מישראל וגם להפיק הרבה סחורה ממנה. כמעט ואין פירות במצריים ואם ישנם הם מיובאים מאירופה. איזה שוק עצום יהיה לאבוקדו, תפוזים ותפוחים של ישראל. איזה שוק עצום יהיה לטכנולוגיה הישראלית! הכל יהיה יותר זול למצריים בשהם יקנו מאיתנו וכנראה שאין הרבה תחרות כי השווקים במצריים די ריקים.

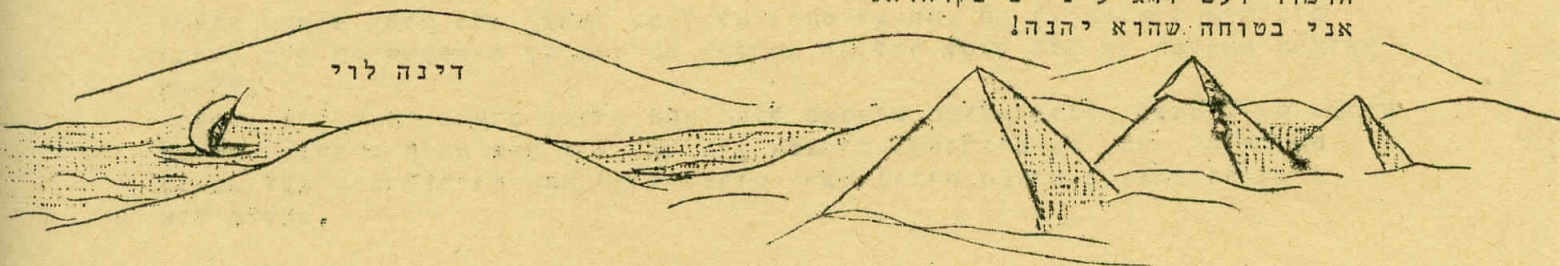
כה הרבה יש לספר על מצרים, דברים מצחיקים שקרו לנו או מזעזעים (ילד הציע לבנסון ליד קבר המלכים לקנות ממנו רגל של "מומיה" לדבריו, אך יכולת לראות שזו רגל של אדם שהוא כנראה שוד מאחד הקברים). או מעצבנים (לחכות 4 שעות במכס של פורט סעיד כשאתה רוצה לתפוס מטוס באותו יום החוצה וכשאתה נוכח שהנהג מונית שלך מבריה חפצים מתחת לאפו של המכס).

המשך...

המשך "מכתב ממרחקים".

אך בשביל זה צריך שעות.
אני רק יכולה להמליץ שאדם המבקר במצריים יצטייד בהמון סבלנות, המון חוש
הומור ועם זוג עיניים פקוחות.
אני בטוחה שהוא יהנה!

דינה לוי

לגילה וציון

לאתר מצרים

מעל ל-60 (!) אנשים מגיל 16 עד 60, באו להגיד לי שהם מסכימים עם
כל מילה שכתבתי, שהמאמר שלי "פשוט הוציא להם את המילים מהפה", ובכלל
היו "מדושני עונג" ממה שנכתב.

לכן - לא הייתי מסיקה מכך שכולנו אטומי לב וראש מלקבל את דבריכם
וכולנו טועים.

אני בהחלט מקבלת גירסתכם שהיתה תקלה במערכת הקבלה - נחיוה (מה שנקרא
"קצר בתקשורת") כשאתם הגשמתם משהו מענין וטוב ואילו אנחנו - משום מה
קבלנו לידינו משהו עם טעם רע של התנשאות ועם גוון של הספת מוסר.

אלא שמקור הקצר לאו-דוקא באותם שישים ויותר אנשים, שקבלו לא נכון,
אלא באותם שניים שהגישו לא נכון. (גם נשמע יותר הגיוני לאור המספרים.)

ואחזור על מה שכבר כתבתי "אינני מתיחסת לתוכן המכתב שכשלעצמו מענין -
אם כי לדרך בה הבאתם אותו". על מנת שהמערכת תעבד כמו שצריך, חשוב לאתר
את החקלות, אבל חשוב עוד יותר, כמובן, לתקן אותם.
הדבר הזה נתון בידיכם. בהצלחה.

שרון

Remembrance day and Independence day have been and gone once again. The weather was cooperative, the lunar park (slip of the pen, the rocks just made it seem lunar), was a great success. The steaks were delicious. Unfortunately the pitot ran out early, but this did not distract from the general enjoyment.

With reference to remembrance day, here is a toddler's impression of the proceedings.

Adi (age 4½ years) explained to his young sister, Shifra (age 2½ years), that remembrance day and the siren calling for 2 minutes silence, is in memory of the soldiers who "fell" - Shifra observed - "When I was at the ceremony, I didn't see anyone fall. Even I didn't fall. Thus was the service experienced by a child.

Health corner

Diane Nymark returned from the hospital last Thursday, following surgery. We hope to see her fully recovered and back at work in the not too distant future.

Snakes Alive!!

Coming along the path the other day, I was stopped by Smadar --- "There's a snake in grandma's house and they can't catch it, and a scorpion So Big!" --- stretching her arms to encompass the world --- I asked --- A scorpion so big?? "yes" she said, and off she went on her bicycle to spread the news. The last I heard of the snake; it was still in hiding. It is to be hoped that it has been found and dealt with.

Birthdays and Anniversaries

Jane Engelsberg	27/4	Zev Nitzen	2/5
Johnathan Steel	28/4	David Ehrenberg	
Orit Kahane	29/4	Pina Weisbort	3/5
Jeanette Primost		Ruth Ben-Avraham	
Carmel Schwartzman	30/4		

Iris and Moshe Ben-Hiam 2/5

Congratulations to all.

Shabat Shalom.

(2)

From: The Agricultural Office--Galilee Area

To: The Health Committee -- Afar Hanisi

Much of the time discussions and debates arise in kibutzim on the above subject, and not a few of these public meetings are divided into two camps. Those who love dogs, and those who hate people who love dogs.

It seems to me that there is place to care for dogs under suitable conditions and to comply with the many rules, in order to prevent danger to the general public. There is no need for reminders in our area of the dangers of rabies.

There have been many public notices on the one hand, On the other hand--the dedicated work of the veterinary doctors. Registration is especially perceived on the time table of immunisations.

However, there are problems and other illnesses which are transmitted to man from dogs and endanger the public health.

E.g.:--Lice toxicosis, Echinococcus, Salmonella, Malaria. These are not textbook examples, but are a portion of the epidemiological statistics of disease peculiar to Israel, which do not occur only once in a lifetime and without doubt result in the loss of many work days.

It should be understood that the origin of ;stomach poisoning, diarrhoea etc; in many cases arise from dogs that circulate in public areas of the kibbutz (children's houses, kitchen and dining room).

It is therefore important to inform the population of the kibbutz in general, including those who work with food, in education, health, and dog owners in particular, that there is no place for a dog in those areas that their (the dogs) presence can endanger public health.

I hope these items will give a greater understanding to dog owners on how they can endanger public health by negligence in the care of their dogs,

Iris Ben-Haim

P.p. Health Committee.

In Memoriam

Roy Kaplan 28/4

Nina Eshtamoa 29/4

Some advice on the care of house plantsWater

In the Winter season most house plants are dormant, as this is their resting period. During this time the flowers are not growing therefore the plants require much less water to retain life. If they are kept indoors, there should be sufficient moisture in the air. There is little evaporation from the pot; therefore there is less need to water.

It is necessary to water at a fixed time or with a specific amount of water. It is however advisable to use warm water (in order not to cause shock to the plant due to cold), before noon to allow the leaves to dry before the evening cold. Dry cold usually does not harm plants, but dampness on a cold day will kill a plant.

It can be stated that:-

If your plants are watered every two days in the summer, they can safely be watered every four days in the winter.

The best system is to place your finger in the soil to check on the moisture content. If the soil is moist, do not water. If it is dry or slightly moist---water.

Nourishment.

All plants that dormant during the winter do not require nourishment. If we wish growth in the coming summer, we must allow the plant to rest in the winter. Don't think if the plant is showing signs of weakness that you will succeed in saving it by giving it food.

Additional food in the soil may cause damage in two ways:-

- 1) Too early growth causing weak blooms and damage from the cold.
- 2) The impulse to apply too much fertilization, which causes damage to roots and kills the plant.

Yaniv Ben-Yehuda

From "Garden and View"

Monthly periodical for gardeners and planter